

РЕШЕНИЕ

№ 8141

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **9731** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Производството е образувано по жалба на „СТРОЙ ТРАНС 2020“ ООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1362, [улица] срещу РА № Р-22002223004391-091-001/29.02.2024 г., поправен с РАПРА № П-22221124044659-003-001/18.03.2024 г., издадени от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], които са потвърдени с Решение № 1141/19.08.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите и с които са установени допълнителни задължения по ЗДДС за периоди юли 2021 г. – август 2022 г. общо в размер на 1 297 868,04 лв. главница и 313 413,40 лв. лихва. Посочените задължения са установени, поради отказано на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС в размер на 1 354 494,37 лв. по 398 фактури издадени му от 14 доставчика.

РА се оспорва като незаконосъобразен, поради противоречието му с материалния закон. Навеждат се доводи за нищожност, като издаден от некомпетентен орган, поради неспазване на разпоредбата на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК. Не се моли се присъжда на деловодни разноски.

Ответникът Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, като се приемат съображенията за потвърждаване на РА и

РАПРА с горещитираното решение, постановено от него. Моли се присъждане на деловодни разноси.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на РА в обжалваната част по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:

Със заповед за възлагане на ревизия № Р -22002223004391-020-001/25.07.2023 г. , връчена по електронен път на 01.08.2023 г. , изменена със заповед за възлагане на ревизията № Р-22002223004391-020-002/30.10.2023 г. , № Р-22002223004391-020-003/29.11.2023 г. и № Р-22002223004391-020-004/29.11.2023 г. е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за определяне на задължения по ЗДДС за периодите юли 2021 г. – август 2022 г. Заповедите са издадени от К. Т. Ч., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., оправомощен като компетентен орган със заповеди № З-ЦУ-753/05.05.2023 г. , № З-ЦУ-933/12.05.2023 г. и № З-ЦУ-1545/20.07.2023 г. на зам. изп. директор на НАП и заповед № РД-01-245/05.05.2022 г. на Директора на ТД на НАП С.. При тези факти настоящият състав приема, че са неоснователни възраженията на жалбоподателя за нищожност на РА, поради неспазване на разпоредбата на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, тъй като ревизията е възложена и съответно РА е съставен от К. Т. Ч., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., която дирекция не е местно компетентна по правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК. Правилни са съображенията в потвърждаващото РА административно решение, че възложилият ревизията, както и органът издал РА са оправомощени като компетентен орган за възлагане на ревизията със заповед № РД-01-245/05.05.2022 г. на Директора на ТД на НАП С.. Правилно се приема, че с тази заповед се определят функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 1, т. 1 от ДОПК на служители /органи по приходите/, за които съгласно заповед № З-ЦУ-753/05.05.2023 г. на зам. изп. директор на НАП не се прилагат разпоредбите на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, които дават правилата за местната компетентност на ТД на НАП – в случая по седалището на ревизираното лица – [населено място]. Със заповед № З-ЦУ-753/05.05.2023 г. на зам. изп. директор на НАП, издадена на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК, който зам. изп. директор на НАП, съгласно цитираната разпоредба чл. 12, ал. 6 от ДОПК, е оправомощен със заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г. на изп. дир. на НАП, се определят органите по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК – възможност предвидена в чл. 12, ал. 6 от ДОПК, между които и К. Т. Ч., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т.. Също така, със заповед № З-ЦУ-933/12.05.2023 г. на зам. изп. директор на НАП, издадена на основание чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, е упражнено правомощието при необходимост за изпълнение на възложените функции, служители на една ТД да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от ДОПК, компетентни са органите от друга ТД. Правилно е прието, че чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП уреждат законовата възможност за делегиране правомощието да се определят органи по приходите за които не се прилагат правилата за местната компетентност по чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК. Правилно е прието, че

цитираните разпоредби и издадени въз основа на тях заповеди на директора и зам. директора на НАП, уреждат вътрешни служебни отношения и не нарушават разпоредбите на чл. 112 от ДОПК, определящи материалната компетентност на органите, възложили ревизията, както и не засягат компетентността на директора на ТД съгласно чл. 8 от ДОПК. По конкретно – директорът на местно компетентната ТД на НАП С., на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК е управомощил орган от местно некомпетентна ТД на НАП да възложи процесната ревизия, за който орган, обаче, законосъобразно, на основание че чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, са изключени правилата за мастната компетентност по чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК. Мотивите за това са по целесъобразност и не следва да се обсъждат от съда, доколкото не е направено за конкретния случай, а общо с процесните заповеди. Изложеното до тук налага извод за валидност на процесните заповеди по възлагане на ревизията и на РД и РА.

Както се посочи по-горе, ревизията приключва с РА № Р-22002223004391-091-001/29.02.2024 г., поправен с РАПРА № П-22221124044659-003-001/18.03.2024 г., издадени от органите по приходите при ТД на НАП гр. , които са потвърдени с Решение № 1141/19.08.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите и с които са установени допълнителни задължения по ЗДДС за периоди юли 2021 г. – август 2022 г. общо в размер на 1 297 868,04 лв. главница и 313 413,40 лв. лихва, поради отказано на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС в размер на 1 354 494,37 лв. по 398 фактури издадени му от 14 доставчика.

По-надолу съдът ще проследи фактите и правните изводи, установени в ревизионното производство по отношение на всичките 14 доставчици и ще изложи съображения както за установените факти, така и за изложените правни изводи във връзка с тях.

1. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по фактура № 6/15.08.2022 г. с предмет доставка на перилни препарати от „МВ ФЕШЪН“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС 333,33 лв. За да откажат правото на приспадане данъчните органи са установили, че към датата на доставката издателят не е регистрирано по ЗДДС лице. Този факт съдът приема за установен по делото, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 171, ал. 1 от АПК, доколкото по делото от една страна не се представиха насрещни доказателства, а от друга страна, съгласно цитираната разпоредба на АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда. При тези факти следва да се приеме, че в тази част РА е правилен, доколкото съгласно разпоредбите на чл. 69 и сл. от ЗДДС данъчно задълженото лице /ДЗЛ/ има право на приспадане на данъчен кредит в размер на начисленото му ДДС, когато е получател по облагаеми доставки. Задължително условие за приспадане е доставчикът да е регистрирано по ЗДДС лице – чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

Предвид гореизложеното, жалбата в тази част е неоснователна.

2. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 5 фактури издадени от „ГРИГОРОВ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС 7 376,89 лв. За да откажат правото на приспадане данъчните органи са установили, че към 17.02.2022 г. издателят е deregистрирано по ЗДДС лице. Този факт съдът приема за установен по делото, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 171, ал. 1 от АПК, доколкото по делото от една страна не се

представиха насрещни доказателства, а от друга страна, съгласно цитираната разпоредба на АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда. Както по-горе се посочи, съгласно разпоредбите на чл. 69 и сл. от ЗДДС данъчно задълженото лице /ДЗЛ/ има право на приспадане на данъчен кредит в размер на начисленото му ДДС, когато е получател по облагаеми доставки, като задължително условие за приспадане е доставчикът да е регистрирано по ЗДДС лице – чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. В случая, към 17.02.2022 г. издателят е deregистрирано по ЗДДС лице, видно, обаче, от РД /л. 54 от делото/, процесните 5 фактури предхождат датата на deregистрацията, поради което съдът не приема този довод на органите по приходите. Освен посоченото, за да откажат правото на приспадане на данъчен кредит по процесните 5 фактури, данъчните органи установяват още, че при извършени насрещни проверки доставчикът не им предоставя изисканите документи. Тези факти, не могат да се тълкуват във вреда на ревизираното лице /РЛ/, още повече при установеното в съдебното следствие, че счетоводството на жалбоподателя е водено надлежно и процесните фактури са осчетоводени по съответния ред – приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186-196/. Данни за нередовно осчетоводяване на процесните фактури не са установени и от органите по приходите при ревизията. Доводите на органите по приходите при издаването на процесния РА стоят изцяло извън счетоводството и ще бъдат разгледани по-долу в мотивите подробно.

Данъчните органи установяват и е безспорно по делото, че предметът на дейност на жалбоподателя е СМР, като процесните фактури са издадени от негови доставчици на СМР, които той договаря като подизпълнители за изпълнение на договори по които той е изпълнител на СМР. В конкретния случай с петте фактури издадени от „ГРИГОРОВ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС 7 376,89 лв. органите по приходите установяват следните факти, които не са упрровергани в съдебното следствие от насрещни доказателства и се приемат от съда за установени по реда на § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 171, ал. 1 от АПК. По-конкретно, представен е договор за СМР от 04.01.2022 г. за СМР на обект „ ... навесна конструкция автогара П. ... “. Представени са фискални бонове от май 2022 г. , които следват фактурите, който факт, видно от мотивите на РА, очевидно не се приема от органите по приходите и налага извод за фиктивност на доставките по фактурите. Безспорно е, че реалността на доставките е задължително условие за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС – арг. от чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Настоящият състав, обаче, не приема, че времево несъответствие между издаването на фактурата и плащането ѝ е от естество да наложи извод за фиктивност на доставката. И това - особено при надлежно осчетоводяване на фактурите, какъвто е настоящият случай. Плащането не е сред основанията за възникване на правото на данъчен кредит – чл.68 и чл. 69 от ЗДДС, нито липсата му е сред основанията за отказ на такова право – чл. 70 от ЗДДС. Не са аргументи за фиктивност на доставките, изложените в РА факти, които се приемат като безспорни и от настоящия състав, че липсват приемо-предавателни протоколи /ППП/, данни за лицата извършили СМР, липсват данни за калкулиране на цената, количествено-стойностни сметки, дали са влагани материали или се касае само за труд, няма отчетни и инструктажни книги за лицата, извършили СМР. Неправилно данъчните органи правят изводи за фиктивност на доставките, като се мотивират с неизпълнение на нормите, уреждащи полагането на труд, както и тези, уреждащи уреждащи отношенията по извършване на строителство. Неизпълнението

на тези норми може да е основание за налагане на административни санкции, но не и да се правят изводи за нарушаване на данъчното законодателство. Още по-несъстоятелни са аргументите на данъчните органи за нарушаване на данъчното законодателство, основани на начина на изпълнение на търговските договори: надлежно-ненадлежно, икономически логично-нелогично, оформянето им в съответната договорна форма или не. Тези изводи на органите по приходите не само не само не установяват фиктивност на доставките, но и влизат в съществено противоречие с фундаментални принципи на търговското право. Така например, приемането на търговска сделка, каквото е процесното осчетоводяване на фактурите, е достатъчно да преодолее възражения на получателя дори за липса на форма на сделката – чл. 292, ал. 3 от ТЗ, както и всякакви други възражения – чл. 301 от ТЗ. Тези норми определят характера на търговските отношения, като бърз и правно-сигурни, извършвани между компетентни лица по занятие и подчинени на единствената цел за икономически резултат. Не може, така законово деформализираните търговски отношения да се формализират от органите по приходите с цел доказване фиктивност на доставките и то на базата на базата на търговски възражения, които никой от контрагентите не прави или пък вменявайки административни нарушения, каквато компетентност органите по приходите нямат. На база на това, както и на база на горесцитираните норми на чл. 68 и сл. от ЗДДС, които в конкретния случай релевират към безспорни облагаеми доставки с право на приспадане на данъчен кредит за жалбоподателя, който не е краен портебител по тези доставки, съдът приема, че за да упражни надлежно правото за приспадане на данъчен кредит, жалбоподателят следва да докаже изпълнението на нормите на ЗДДС по конкретните доставки с надлежното им осчетоводяване и съответно данъчната изправност по тях. Видно от приетата по делото две ССЕ /л.л. №№ 186-196/, жалбоподателят е осчетоводили фактурите надлежно. При това осчетоводяване експертизата не открива неизпълнение на релевантното законодателство. Съгласно чл. 51 от ДОПК вписванията в счетоводните книги се преценяват според тяхната редовност в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и с оглед на другите обстоятелства, установени в хода на производството. В процесния случай тези вписвания са надлежно извършени, няма нарушения на законодателството. Тази фискална коректност налага извод за реалност на доставките по пет фактури издадени от „ГРИГОРОВ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС 7 376,89 лв. За целите на данъчното облагане следва да се взема предвид единствено надлежното счетоводно отразяване на сделките, като единствено отражение на данъчно-релевантни факти – движение на пари. Документи като договори, ППП, документи за отделни плащания и др. под. не отразяват такова движение по смисъла на данъчните закони.

За пълнота и изчерпателност следва да се посочи, че за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

Следва да се посочи и това, че когато данъчната администрация приема една доставка за фиктивна и отказва право на приспадане на данъчен кредит на получателя, то тя ми трябвало да подходи по същия начин и спрямо доставчика по облагаемата сделка и да изключи начисления данък от месечната счетоводна декларация по ЗДДС. В конкретния случай няма такива данни. Фактически се стига до двойно събиране на ДДС.

Предвид гореизложеното, в тази част, с която РА не признава право за приспадане на данъчен кредит от този доставчик, и която е потвърдена с административното решение, е неправилна и следва да се отмени.

3. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 24 фактури издадени от „ПАРА ПРОДАКШЪН ЕЙЧ АР“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС 39 059,40 лв. За да откажат правото на приспадане данъчните органи установяват и е безспорно по делото, че предметът на дейност на жалбоподателя е СМР. Установяват, че СМР за обекти „... сграда на 121-во СУ „Г. И.“ в [населено място], ... многофункционална жилищна сграда в [населено място] ... ремонт на помощения в сградата на Служба по геодезия, картография и кадастър в [населено място]...“ са възложени на жалбоподателя от „ЕКОДИН“ ЕООД, като жалбоподателят ползва подизпълнители по три договора, съответно от 02.12.2021 г. , от 21.11.2021 г. и от 05.12.2021 г. , които му издават процесните 24 фактури. С РА се правят изводи за фиктивност на сделките, поради неясно посочени насрещни задължения по договорите, включително такива като за кой ще са разходите за материали, липса на цена по офертите, срокът за изпълнение бил едногодишен, неясноти относно плащането и др. под. Откриват се несъответствия между дати на договорите за СМР, приемо предавателните протоколи /ППП/, посочват се факти за липса на кадрова и ресурсна обезпеченост за изпълнение на договорите за СМР, доколкото нямало доказателства за собственост на МПС, машини, за сключени трудови договори. Откриват се факти по неизпълнението на ЗДФЛ и по конкретно неизпълнение на задължение за подаване на декларации за изплатени суми по чл. 73, ал. 6 от ЗДФЛ. Също така се установява, че нямало данни за командироване на работници. Органите по приходите установяват, че няма данни за плащане по фактурите. Всички тези факти, посочени в т. 3 от административното решение, съдът приема за установени по делото. По делото се установява, обаче, както за фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени, като препраща към подробните мотиви на т. 2 от настоящото решение, изложени по-горе.

4. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 39 фактури издадени

от „ТОШКО СТРОЙ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС 130 088,35 лв. За да откажат правото на приспадане данъчните органи установяват и е безспорно по делото, че предметът на дейност на жалбоподателя е СМР. Установяват, че СМР СА за обект „... сграда на 121-во СУ „Г. И.“ в [населено място] ...“ , като жалбоподателят ползва подизпълнител по договор от 06.01.2022 г. , който му издава процесните 39 фактури.

Един от аргументите на данъчните органи, за да откажат правото на приспадане на данъчен кредит, е, че към 04.04.2022 г. издателят е deregистрирано по ЗДДС лице. Този факт съдът приема за установен по делото, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 171, ал. 1 от АПК, доколкото по делото от една страна не се представиха насрещни доказателства, а от друга страна, съгласно цитираната разпоредба на АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда. Както по-горе се посочи, съгласно разпоредбите на чл. 69 и сл. от ЗДДС данъчно задълженото лице /ДЗЛ/ има право на приспадане на данъчен кредит в размер на начисленото му ДДС, когато е получател по облагаеми доставки, като задължително условие за приспадане е доставчикът да е регистрирано по ЗДДС лице – чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. В случая, към 04.04.2022 г. издателят е deregистрирано по ЗДДС лице, видно, обаче, от РД /л.л. 63-64 от делото/, процесните 39 фактури предхождат датата на deregистрацията, поради което съдът не приема този довод на органите по приходите. Освен посоченото, за да откажат правото на приспадане на данъчен кредит по процесните 39 фактури, данъчните органи установяват още, че има случаи, в които на ден се издавали по две факури до 10 000 лв. , платими в брой, като видно от фискалните бонове, плащанията са след deregистрацията на доставчика по ЗДДС. Тези факти, не могат да се тълкуват във вреда на ревизираното лице /РЛ/, не само при установеното в съдебното следствие, че счетоводството на жалбоподателя е водено надлежно и процесните фактури са осчетоводени по съответния ред – приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186-196/, но и поради факта че при надлежно счетоводство на получателя, плащането в брой на доставчика след неговата deregистрация по ЗДДС, не може да се отрази негативно на правото за приспадане на данъчен кредит, въпреки че доставчикът не е променил регистрацията на ползваното фискално устройство. Данни за нередовно осчетоводяване на процесните фактури не са установени и от органите по приходите при ревизията.

Отново и в тази част, както в частта на РА, разгледана в т. 3 от настоящото решение, с РА се правят изводи за фиктивност на сделките, поради неясно посочени насрещни задължения по договорите, откриват

се несъответствия между дати на договорите за СМР, приемо предавателните протоколи /ППП/, посочват се факти за липса на кадрова и ресурсна обезпеченост за изпълнение на договорите за СМР. Всички тези факти, посочени в т. 4 от административното решение, съдът приема за установени по делото. Отново и тук следва да се посочи, че по делото се установява, обаче, както за фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени по изложените съображения, както и по подробните мотиви на т. 2 от настоящото решение, изложени по-горе, към които съдът препраща.

5. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 36 фактури издадени от „ЖП-2020“ ООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС 92 551,18 лв.

Отново и в тази част, както в частите на РА, разгледана в гореизложените точки от настоящото решение, с РА се правят изводи за фиктивност на сделките, поради неясно посочени насрещни задължения по договорите, откриват се несъответствия между дати на договорите за СМР, приемо предавателните протоколи /ППП/, посочват се факти за липса на кадрова и ресурсна обезпеченост за изпълнение на договорите за СМР. Правят се изводи за несъответствие между документи оформящи сключването, изпълнението и плащането по сделките от една страна – договори, ППП, фискални бонове, и счетоводното отразяване от друга – счетоводното отразяване на фактурите. Всички тези факти, посочени в т. 5 от административното решение, съдът приема за установени по делото. Отново и тук следва да се посочи, че по делото се установява, обаче, както за фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени, като препраща към подробните мотиви на т. 2 от

настоящото решение, изложени по-горе.

6. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 5 фактури издадени от „ИНТЕРИОР СТИЛ 15“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС **89 769,92 лв.**

Отново и в тази част, както в частите на РА, разгледана в гореизложените точки от настоящото решение, с РА се правят изводи за фиктивност на сделките, поради неясно посочени насрещни задължения по договорите, откриват се несъответствия между дати на договорите за СМР, приемо предавателните протоколи /ППП/, посочват се факти за липса на кадрова и ресурсна обезпеченост за изпълнение на договорите за СМР. Правят се изводи за несъответствие между документи оформящи сключването, изпълнението и плащането по сделките от една страна – договори, ППП, фискални бонове, и счетоводното отразяване от друга – счетоводното отразяване на фактурите. Всички тези факти, посочени в т. 6 от административното решение, съдът приема за установени по делото. Отново и тук следва да се посочи, че по делото се установява, обаче, както за фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени, като препраща към подробните мотиви на т. 2 от настоящото решение, изложени по-горе.

7. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 26 фактури издадени от „ВМВ СИТИСТРОЙ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС **41 562,60 лв.**

Отново и в тази част, както в частите на РА, разгледана в гореизложените точки от настоящото решение, с РА се правят изводи за фиктивност на сделките, поради неясно посочени насрещни задължения по договорите, откриват се несъответствия между дати на договорите за СМР, приемо предавателните протоколи /ППП/, посочват се факти за липса на кадрова и ресурсна обезпеченост за изпълнение на договорите за СМР. Правят се изводи за несъответствие между документи оформящи сключването, изпълнението и плащането по сделките от една страна – договори, ППП, фискални бонове, и счетоводното отразяване от друга – счетоводното отразяване на фактурите. Всички тези факти, посочени в т. 7 от

административното решение, съдът приема за установени по делото. Отново и тук следва да се посочи, че по делото се установява, обаче, както за фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени, като препраща към подробните мотиви на т. 2 от настоящото решение, изложени по-горе.

8. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 49 фактури издадени от „АЛФИКО“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС **95 406,67** лв. За да откажат правото на приспадане данъчните органи установяват следните факти, които приема за установени по делото на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 171, ал. 1 от АПК, доколкото по делото от една страна не се представиха насрещни доказателства, а от друга страна, съгласно цитираната разпоредба на АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда: за 24 от фактурите с посочен предмет „по договор“ е установено, че са издадени по силата на 15 договори, посочени на стр. 68 от РД. Договорите са сключени в периода 15.07.2021 г. – 15.11.2021 г. , както и приемо-предавателни протоколи, отнасящи се за извършени СМР за обект „Б.“. Съгласно карта за поръчка-договор от 10.08.2020 г. Доставчикът „АЛФИКО“ ЕООД се задължава да обезпечават минимум 5 работника за извършване на дейности в полза на жалбоподателя за цена от 20 лв. на час на работник. Органите по приходите приемат, че не е представена калкулация на определената себестойност, както и данни за това кои лица са ангажирани в дейностите, за тяхната квалификация, за кои обекти са ангажирани, за какъв период, данни за превоза им, за това кой е определен за технически ръководител. Взето е предвид, че е налице аналогичен договор и с „ЖП-2020“ ЕООД. Съдът не приема тези доводи, като основание да се определят доставките като фиктивни, отново по съображения, изложени подробно по-горе в т. 2 от настоящото решение относно предимството на счетоводните за установяване на данъчните задължения и недопустимостта на доводи на органите по приходите, основани на съдържанието на конкретните сделки. Конкретно в разглеждания случай, недопустимо е органите по приходите да изследват

въпроса за договорената себестойност на насрещните престации и да правят изводи за икономическа нецелесъобразност, както поради стойността, така и поради наличието на друг аналогичен договор.

По-нататък, органите по приходите установяват и не се опровергава в съдебното дирене, че възложител на жалбоподателя е „ЕКОДИН“ ЕООД, като според ППП от 30.09.2021 г. , възложеното СМР е извършено и подлежи на плащане. Установено е, че само 3 от фактурите от „АЛФИКО“ ЕООД са издадени преди тази, то останалите били антидатирани, без основание и при липса на данъчно събитие. Установено е съществено разминаване в съдържанието на първичните счетоводни документи, доколкото фактурите, представени от „АЛФИКО“ ЕООД са с посочен предмет „по договор“, а тези представени от жалбоподателя с посочен предмет „по договор обект Б.“. Констатирана е и разлика в отбелязания в документите начин на плащане, падеж и доставка. Съдът не приема тези доводи за фиктивност на доставките, доколкото отново са основани на счетоводни и несчетоводни документи и са в противоречие с установеното по делото надлежно водено счетоводство от жалбоподателя. Именно то е основание да не се приемат доводите за различие в съдържанието на фактурите, осчетоводени от жалбоподателя и доставчика му. Тази разлика не може да се тълкува във вреда на жалбоподателя, който надлежно осчетоводява. Със същите мотиви следва да се отхвърлят и доводите на опраните по приходите по РА, че имало несъответствие по фактурите и ППП за порциите храна на работниците, за липсата на кадрова обезпеченост на доставчика и аз липсата на доказателства за кои лица била предназначена доставената храна /доставките са за храна за работниците на жалбоподателя/.

Несъстоятелността на подхода на органите по приходите да извличат доводи относно фиктивност на доставките, като се основават формално на съдържанието на търговските сделки, проличава и от установяването на два договора от 02.01.2020 г. , сключени между жалбоподателя и „АЛФИКО“ ЕООД. Договорите са определени от органите по приходите като заем за послужване, който е безвъзмезден договор, но в същото време се посочва, че договорите са с предмет предоставяне на жалбоподателя за ползване срещу заплащане на строителна техника. Развиват се доводи за липсата на кадрова и ресурсна обезпеченост за изпълнение на договорите, което съдът не приема и за което се изложиха по-горе мотиви. Неоснователни са доводите и за липса на плащане по фактурите и за плащане след тяхното издаване. Това не са основания за отказ за признаване право за приспадане на данъчен кредит по чл. 70 от ЗДДС.

Отново и тук следва да се посочи, че по делото се установява, както за фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени по изложените съображения, както и по подробните мотиви на т. 2 от настоящото решение, изложени по-горе, към които съдът препраща.

8. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 49 фактури издадени от „АЛФИКО“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС **95 406,67 лв.** За да откажат правото на приспадане данъчните органи установяват следните факти, които приема за установени по делото на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 171, ал. 1 от АПК, доколкото по делото от една страна не се представиха насрещни доказателства, а от друга страна, съгласно цитираната разпоредба на АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда: за 24 от фактурите с посочен предмет „по договор“ е установено, че са издадени по силата на 15 договори, посочени на стр. 68 от РД. Договорите са сключени в периода 15.07.2021 г. – 15.11.2021 г. , както и приемо-предавателни протоколи, отнасящи се за извършени СМР за обект „Б.“. Съгласно карта за поръчка-договор от 10.08.2020 г. Доставчикът „АЛФИКО“ ЕООД се задължава да обезпечава минимум 5 работника за извършване на дейности в полза на жалбоподателя за цена от 20 лв. на час на работник. Органите по приходите приемат, че не е представена калкулация на определената себестойност, както и данни за това кои лица са ангажирани в дейностите, за тяхната квалификация, за кои обекти са ангажирани, за какъв период, данни за превоза им, за това кой е определен за технически ръководител. Взето е предвид, че е налице аналогичен договор и с „ЖП-2020“ ЕООД. Съдът не приема тези доводи, като основание да се определят доставките като фиктивни, отново по съображения, изложени подробно по-горе в т. 2 от настоящото решение относно предимството на счетоводните записвания за установяване на данъчните задължения и недопустимостта на доводи на органите по приходите, основани на съдържанието на конкретните сделки. Конкретно в разглеждания случай, недопустимо е органите по приходите да изследват въпроса за договорената себестойност на насрещните

престации и да правят изводи за икономическа нецелесъобразност, както поради стойността, така и поради наличието на друг аналогичен договор. По-нататък, органите по приходите установяват и не се опровергава в съдебното дирене, че възложител на жалбоподателя е „ЕКОДИН“ ЕООД, като според ППП от 30.09.2021 г. , възложеното СМР е извършено и подлежи на плащане. Установено е, че само 3 от фактурите от „АЛФИКО“ ЕООД са издадени преди тази, то останалите били антидатиращи, без основание и при липса на данъчно събитие. Установено е съществено разминаване в съдържанието на първичните счетоводни документи, доколкото фактурите, представени от „АЛФИКО“ ЕООД са с посочен предмет „по договор“, а тези представени от жалбоподателя с посочен предмет „по договор обект Б.“. Констатирана е и разлика в отбелязания в документите начин на плащане, падеж и доставка. Съдът не приема тези доводи за фиктивност на доставките, доколкото отново са основани на счетоводни и несчетоводни документи и са в противоречие с установеното по делото надлежно водено счетоводство от жалбоподателя. Именно то е основание да не се приемат доводите за различие в съдържанието на фактурите, осчетоводени от жалбоподателя и доставчика му. Тази разлика не може да се тълкува във вреда на жалбоподателя, който надлежно осчетоводява. Със същите мотиви следва да се отхвърлят и доводите на опраните по приходите по РА, че имало несъответствие по фактурите и ППП за порциите храна на работниците, за липсата на кадрова обезпеченост на доставчика и аз липсата на доказателства за кои лица била предназначена доставената храна /доставките са за храна за работниците на жалбоподателя/.

Несъстоятелността на подхода на органите по приходите да извличат доводи относно фиктивност на доставките, като се основават формално на съдържанието на търговските сделки, проличава и от установяването на два договора от 02.01.2020 г. , сключени между жалбоподателя и „АЛФИКО“ ЕООД. Договорите са определени от органите по приходите като заем за послужване, който е безвъзмезден договор, но в същото време се посочва, че договорите са с предмет предоставяне на жалбоподателя за ползване срещу заплащане на строителна техника. Развиват се доводи за липсата на кадрова и ресурсна обезпеченост за изпълнение на договорите, което съдът не приема и за което се изложиха по-горе мотиви. Неоснователни са доводите и за липса на плащане по фактурите и за плащане след тяхното издаване. Това не са основания за отказ за признаване право за приспадане на данъчен кредит по чл. 70 от ЗДДС.

Отново и тук следва да се посочи, че по делото се установява, както за

фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени по изложените съображения, както и по подробните мотиви на т. 2 от настоящото решение, изложени по-горе, към които съдът препраща.

9. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 24 фактури издадени от „ДЕС Т. 09“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС **205 171,92** лв. За да откажат правото на приспадане данъчните органи установяват следните факти, които приема за установени по делото на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 171, ал. 1 от АПК, доколкото по делото от една страна не се представиха насрещни доказателства, а от друга страна, съгласно цитираната разпоредба на АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда: установено е, че с договор от 09.05.2022 г. жалбоподателят възлага на доставчика СМР за обект „ ... укрепване на подпорна стена на десния бряг на р. Туфча, [населено място], [община] ... “. Установено е, че жалбоподателят сключва договора с доставчика-подизпълнител, за да изпълни възложени му СМР по договор с „ЕКОДИН“ ЕООД, като на последния се предава работата с ППП. Установява се още, че с договор от 02.06.2022 г. жалбоподателят възлага на доставчика СМР за обект „ ... аварийни ремонтно-възстановителни работи ... в землището на [населено място], общ. Г., обл. Б. ... “. Установено е, че жалбоподателят сключва договора с доставчика-подизпълнител, за да изпълни възложени му СМР по договор с „ЕКОДИН“ ЕООД, като на последния се предава работата с ППП. Данъчните органи приемат фиктивност на доставките, като основават доводите си на открити разлики в датите и съдържанието от едно страна на договорите, ППП и фактурите, издадени във връзка с отношенията с подизпълнителите и от друга страна с датите и съдържанието на договорите, ППП и фактурите, издадени във връзка с отношенията с възложителя на жалбоподателя. Такава съпоставка е неоснователна, доколкото се съпоставят независими търговски отношения, които могат да имат своята вътрешна независима търговска логика. Що се отнася до разликата в датите по договори и ППП, то тя може да се дължи на всякакви технически грешки и не може да влияе на

надлежното счетоводно отразяване на движение на пари, от което се интересуват нормите, които уреждат фискалните правоотношения. Съдът не приема тези доводи, като основание да се определят доставките като фиктивни, отново по съображения, изложени подробно по-горе в т. 2 от настоящото решение относно предимството на счетоводните записвания за установяване на данъчните задължения и недопустимостта на доводи на органите по приходите, основани на съдържанието на конкретните сделки.

Отново и тук следва да се посочи, че по делото се установява, както за фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени по изложените съображения, както и по подробните мотиви на т. 2 от настоящото решение, изложени по-горе, към които съдът препраща.

10. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 33 фактури издадени от „К.-КО, К. И С-ИЕ“ СД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС **87 889,08 лв.** За да откажат правото на приспадане данъчните органи установяват следните факти, които приема за установени по делото на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 171, ал. 1 от АПК, доколкото по делото от една страна не се представиха насрещни доказателства, а от друга страна, съгласно цитираната разпоредба на АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда: установено е, че с договор от 03.08.2020 г. жалбоподателят възлага на доставчика доставка на строителни материали, текстилни и подови настилки. Доводите на органите по приходите, за да откажат правото на приспадане на данъчен кредит и да приемат доставките за фиктивни, е че доставките по фактурите не са придружени от формални договори и ППП. Съдът не приема тези доводи, като основание да се определят доставките като фиктивни, отново по съображения, изложени подробно по-горе в т. 2 от настоящото решение относно предимството на счетоводните записвания за установяване на данъчните задължения и недопустимостта на доводи на органите по приходите, основани на съдържанието на конкретните сделки, и то особен при неформалните търговски сделки. Тезата на органите по приходите, че не се приема разход

по фактура, без придружаващ я договор и ППП, е несъстоятелна при търговци.

Отново и тук следва да се посочи, че по делото се установява, както за фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени по изложените съображения, както и по подробните мотиви на т. 2 от настоящото решение, изложени по-горе, към които съдът препраща.

11. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 47 фактури издадени от „**Т.Б. ИНВЕСТ**“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС **113 085,96** лв. За да откажат правото на приспадане данъчните органи установяват следните факти, които приема за установени по делото на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 171, ал. 1 от АПК, доколкото по делото от една страна не се представиха насрещни доказателства, а от друга страна, съгласно цитираната разпоредба на АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда: установено е, че с договор от 10.08.2020 г. жалбоподателят и доставчикът му се съгласяват да си сътрудничат при доставка на стоки и услуги. Въз основа на договора, с карта за поръчка от 01.07.2021 г. жалбоподателят възлага на доставчика изграждане на електроинсталация за обект „автогара П.“. Установено е, че този договор се сключва от жалбоподателя с доставчика – подизпълнител, за да се изпълни договора на жалбоподателя, като изпълнител, с възложителя му „ЕКОДИН“ ЕООД. Доводите на органите по приходите, за да откажат правото на приспадане на данъчен кредит и да приемат доставките за фиктивни, са открити разлики в съдържанието на договори, ППП, фактури и плащания между жалбоподателя и подизпълнителя от една страна и в съдържанието на договори, ППП, фактури и плащания между жалбоподателя и неговия възложител от друга страна. Излагат се и доводи за липса на кадрова и ресурсна обезпеченост, за да се извършат реално доставките. Съдът не приема тези доводи, като основание да се определят доставките като фиктивни, отново по съображения, изложени подробно по-горе в т. 2 от настоящото решение относно предимството на счетоводните записвания за установяване на данъчните задължения и недопустимостта на доводи

на органите по приходите, основани на съдържанието на конкретните сделки, и то особено при неформалните търговски сделки. Тезата на органите по приходите, че не се приема разход по фактура, без придружаващ я договор и ППП, е несъстоятелна при търговци. Несъстоятелни са и опитите за съпоставки между съдържанието на отношенията между различни търговци и опита за търсене на еквивалент. На търговските отношения влияят най-различни фактори, поради което не следва да се търси такъв идентитет. Следва да се проследява единствено движението на пари по надлежни счетоводни записвания.

Отново и тук следва да се посочи, че по делото се установява, както за фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени по изложените съображения, както и по подробните мотиви на т. 2 от настоящото решение, изложени по-горе, към които съдът препраща.

12. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 82 фактури издадени от „**ЛЪКИ СТАР 83**“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС **363 577,03 лв.** За да откажат правото на приспадане данъчните органи установяват следните факти, които приема за установени по делото на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 171, ал. 1 от АПК, доколкото по делото от една страна не се представиха насрещни доказателства, а от друга страна, съгласно цитираната разпоредба на АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда: с договор от 01.06.2020 г. жалбоподателят и доставчикът му се съгласяват за взаимно сътрудничество при доставка на стоки и услуги, без да е посочен срок, предмет и ценови параметри. Съдът нееднократно изложи мотиви за несъстоятелността на изискването на органите по приходите за форма и съдържание на търговските правоотношения. По-нататък, установен е договор за заем за послужване от 19.06.2020 г. между жалбоподателя и доставчика му, с поред който последният следва да му предостави за ползване срещу заплащане на товарен автомобил /тук съдът препраща към изложените по-горе мотиви за безвъзмездността на този договор и неправилното му тълкуване от данъчните органи/. Данъчните органи са открили разлики в записванията на номера на МПС

от една страна в счетоводството и от друга в договора. Не били представени и документи за собствеността на МПС. Установен е още един договор от 30.06.2021 г. с предмет предоставяне от доставчика на жалбоподателя на строителна техника. Не било установено, обаче, издаването на фактури във връзка с този договор. След като не са издадени фактури, то те не участват в балансите по ЗДДС и не са предмет на настоящото дело. По-нататък, данъчните органи не намират връзка между записванията по 49 фактури с договори и ППП. Съдът не приема необходимостта на тази връзка по съображения за неформалност на търговските отношения. Все със същите мотиви следва да се отхвърлят доводите на органите по приходите за липса на придружаващи транспортни документи фактурите, отразяващи доставки на превозни услуги, изследването собствеността на транспортните средства, липсата на съдържателна връзка между договори ППП и фактури, включително опит за съпоставка на периоди и дати, липсата на доказателства за наличност на доставени стоки. Тук отново следва да се подчертае съображението на съда, че надлежното осчетоводяване на търговски правоотношения е самостоятелно основание за отразяване на съдържание на търговски правоотношения. Единствено то отразява надлежно възникнали фискални задължения и на него не могат да влияят счетоводно неотразени търговски отношения. Когато търговците са преценили, че следва да сключат договорите си в съответна форма, или когато законът изисква такава форма – например при менителничните ефекти, то нормално е да има съвпадение между договори и счетоводство. Когато има различия между договори и счетоводство, то тази разлика може да се дължи на различни фактори – грешки, предоговорени отношения, новирание на задължения, приемане на нещо друго в изпълнение на договора. При всички положения, обаче, следва да се взема предвид надлежният счетоводен запис, какъвто е в случая. По делото се установява, както за фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени по изложените съображения, както и по подробните мотиви на т. 2 от настоящото решение, изложени по-горе, към които съдът препраща.

13. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 6 фактури издадени от „НАДИ-ВАСКО ТОМОВ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС **10 233,45** лв. За да откажат правото на приспадане данъчните органи установяват следните факти, които приема за установени по делото на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 171, ал. 1 от АПК, доколкото по делото от една страна не се представиха насрещни доказателства, а от друга страна, съгласно цитираната разпоредба на АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда: при извъшните насрещни проверки доставчикът не е представил изисканите доказателства за включените в отчетните регистри по ЗДДС покупки с предмет стоки и услуги. Настоящият състав приема, че нередовното осчетоводяване от страна на доставчика не може да се тълкува във вреда на получателя. По делото се установява, както за фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя, който следва да се ползва от това. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени.

14. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 26 фактури издадени от „ТОМСТИЛ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС **42 693,59** лв. За да откажат правото на приспадане данъчните органи установяват следните факти, които приема за установени по делото на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 171, ал. 1 от АПК, доколкото по делото от една страна не се представиха насрещни доказателства, а от друга страна, съгласно цитираната разпоредба на АПК, доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда: установено е, че с договор от 03.10.2021 г. жалбоподателят и доставчикът му се съгласяват да си сътрудничат при доставка на стоки и услуги. Въз основа на договора, с карта за поръчка от 01.02.2022 г. жалбоподателят възлага на доставчика производство на кухненски шкафове по единична цена 2 975 лв. Установен е и договор от 12.02.2022 г. с предмет изработка на мебели по поръчка, като не са указани вид, цена, предназначение, срокове. Доводите на органите по приходите, за да откажат правото на приспадане на данъчен кредит и да приемат

доставките за фиктивни, са липси на количествено-стойностни сметки, складови разписки, транспортни документи за превоз на закупените стоки. Не са налице заявки за изготвяне на мебели по проекти, ППП, документит за произход на стоките и др. под. Излагат се и доводи за липса на кадрова и ресурсна обезпеченост, за да се извършат реално доставките. Съдът не приема тези доводи, като основание да се определят доставките като фиктивни, отново по съображения, изложени подробно по-горе в т. 2 от настоящото решение относно предимството на счетоводните записвания за установяване на данъчните задължения и недопустимостта на доводи на органите по приходите, основани на съдържанието на конкретните сделки, и то особено при неформалните търговски сделки. Тезата на органите по приходите, че не се приема разход по фактура, без придружаващ я договор и ППП, е несъстоятелна при търговци. Несъстоятелни са и опитите за съпоставки между съдържанието на отношенията между различни търговци и опита за търсене на еквивалент. На търговските отношения влияят най-различни фактори, поради което не следва да се търси такъв идентитет. Следва да се проследява единствено движението на пари по надлежни счетоводни записвания.

Отново и тук следва да се посочи, че по делото се установява, както за фактурите по гореизложените точки от настоящото решение, съгласно приетата по делото ССЕ /д.л. №№ 186 - 196/, че фактурите са надлежно осчетоводени от жалбоподателя. Както вече се посочи, за установяване на реалността на доставките в откритото съдебно заседание от 19.02.2025 г. се разпитаха и свидетели, които конкретно и неопровергано от насрещни доказателства, посочиха за реалността на изпълнението.

При тези факти, съдът приема, че РА в тази част е незаконосъобразен и следва да се отмени по изложените съображения, както и по подробните мотиви на т. 2 от настоящото решение, изложени по-горе, към които съдът препраща.

В заключение следва да се посочи, че са неоснователни доводите по РА, че в случая е налице хипотезата на чл. 122, ал. 1, т. 4 от ДОПК, като данъчната основа за облагане на жалбоподателя следва да се определи по ал. 2, тъй като не водил редовно счетоводство. Както се прие по делото, счетоводните записвания на жалбоподателя са извършвани редовно, на което не може да повлияе нередовното осчетоводяване от доставчиците му или липсата на документи при тях за установяване на доставките. Видно от мотивите на РА, приети в административното решение, приложението на чл. 122, ал. 1, т. 4 от ДОПК се обосновава с нередовно счетоводство и липса на документи при доставчиците, установени при насрещни проверки. Това е основание за определяне на данъчната основа

по чл. 122, ал. 2 от ДОПК на доставчиците, но не и на жалбоподателя, който се установи, че води редовно счетоводство.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, на жалбоподателя не следва да се присъдят деловодни разноски доколкото той заявява, че не желае присъждане.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК във вр. чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ответната администрация следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 11,06 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на „СТРОЙ ТРАНС 2020“ ООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1362, [улица], ревизионен акт № Р-22002223004391-091-001/29.02.2024 г., поправен с ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221124044659-003-001/18.03.2024 г., издадени от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърдени с Решение № 1141/19.08.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите, в следните части:

1. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 5 фактури издадени от **„ГРИГОРОВ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **7 376,89 лв.**

2. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 24 фактури издадени от **„ПАРА ПРОДАКШЪН ЕЙЧ АР“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **39 059,40 лв.**

3. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 39 фактури издадени от **„ТОШКО СТРОЙ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **130 088,35 лв.**

4. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 36 фактури издадени от **„ЖП-2020“ ООД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **92 551,18 лв.**

5. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 5 фактури издадени от **„ИНТЕРИОР СТИЛ 15“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **89 769,92 лв.**

6. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 26 фактури издадени от **„ВМВ**

СИТИСТРОЙ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и начислен ДДС **41 562,60** лв.

7. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 49 фактури издадени от **„АЛФИКО“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **95 406,67** лв.

8. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 24 фактури издадени от **„ДЕС Т. 09“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **205 171,92** лв.

9. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 33 фактури издадени от **„К.-КО, К. И С-ИЕ“ СД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **87 889,08** лв.

10. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 47 фактури издадени от **„Т.Б. ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **113 085,96** лв.

11. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 82 фактури издадени от **„ЛЪКИ СТАР 83“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **363 577,03** лв.

12. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 6 фактури издадени от **„НАДИ-ВАСКО ТОМОВ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **10 233,45** лв.

13. Данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по 26 фактури издадени от **„ТОМСТИЛ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **42 693,59** лв.

Ведно със съответните части, с които са установени задължения ЗДДС и лихви за забава за данъчни периоди юли 2021 г. – август 2022 г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **„СТРОЙ ТРАНС 2020“ ООД, ЕИК:[ЕИК]**, адр. [населено място] 1362, [улица] срещу РА № Р-22002223004391-091-001/29.02.2024 г. , поправен с РАПРА № П-22221124044659-003-001/18.03.2024 г., издадени от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърдени с Решение № 1141/19.08.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите, в частта, с която данъчните органи отказват на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от ЗДДС по фактура № 6/15.08.2022 г. с предмет доставка на перилни препарати от **„МВ ФЕШЪН“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]** и начислен ДДС **333,33** лв.

Ведно със съответните части, с които са установени задължения ЗДДС и лихви за забава за данъчни периоди юли 2021 г. – август 2022 г.

ОСЪЖДА жалбоподателя „СТРОЙ ТРАНС 2020“ ООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1362, [улица] НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, на осн. чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК, сумата от 11,06 лв. деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.